

Republica Moldova
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE
DE INADMISIBILITATE

a sesizării nr. 208g/2021

privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Codul
educației

*(finanțarea de la bugetul de stat a pachetului standard de servicii
educaționale pentru învățământul general)*

CHIȘINĂU

30 iunie 2022

Curtea Constituțională, judecând în componența:

nei Domnica MANOLE, *Președinte*,
dlui Nicolae ROȘCA,
nei Liuba ȘOVA,
dlui Serghei ȚURCAN, *judecători*,
cu participarea dlui Vasili Oprea, *asistent judiciar*,

Având în vedere sesizarea înregistrată la 11 octombrie 2021,
Examinând admisibilitatea sesizării menționate,
Având în vedere actele și lucrările dosarului,
Deliberând la 30 iunie 2022, în camera de consiliu,

Pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. La originea cauzei se află sesizarea cu privire la excepția de neconstituționalitate:

- a articolelor 9 alin. (2), 38 alin. (3), 143 alin. (1), 145 alin. (1), 152 lit. a) și 157 literele b) și c)

- și a termenilor „public” din articolul 143 alin. (1) și „publice” din articolul 144 alin. (2) din Codul educației,

ridicată de dl avocat Vladimir Grosu, în interesele Instituției Publice „Liceul de Limbi Moderne și Management” și unui grup de părinți ai căror copii studiază în cadrul acestei instituții, reclamanți în dosarul nr. 2-22696/2020, pendinte la Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

2. Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a fost trimisă la Curtea Constituțională de dna judecător Angela Ciubotaru de la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, pe baza articolului 135 alin. (1) literele a) și g) din Constituție.

A. Circumstanțele litigiului principal

3. La 24 noiembrie 2021, Instituția Publică „Liceul de Limbi Moderne și Management” și un grup de părinți ai căror copii studiază în cadrul acestei instituții s-au adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, Primăriei și Consiliului municipal Chișinău, prin care au solicitat constatarea faptului discriminării și repararea prejudiciului suferit prin imposibilitatea finanțării de către stat a studiilor în instituții private de învățământ.

4. În cadrul ședinței de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare, dl avocat Vladimir Grosu a ridicat, în interesele reclamanților, excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Codul educației. La modul general,

normele atacate stabilesc modalitatea de finanțare a instituțiilor de învățământ de la bugetul de stat.

5. La 1 octombrie 2021, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a admis cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și a trimis sesizarea la Curtea Constituțională, în vederea soluționării acesteia.

B. Legislația pertinentă

6. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 1 Statul Republica Moldova

„[...]”

„(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”

Articolul 16 Egalitatea

„(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.”

Articolul 23 Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„[...]”

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 35 Dreptul la învățătură

„(1) Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instruire și de perfecționare.

[...]”

(5) Instituțiile de învățământ, inclusiv cele nestatate, se înființează și își desfășoară activitatea în condițiile legii.

[...]”

(9) Dreptul prioritar de a alege sfera de instruire a copiilor revine părinților.”

7. Prevederile relevante ale Legii nr. 397 din 16 octombrie 2003 privind finanțele publice locale sunt următoarele

Articolul 12 Transferuri cu destinație specială

„(1) Transferurile cu destinație specială de la bugetul de stat se alocă bugetelor locale pentru finanțarea:

a) învățământului preșcolar, primar, secundar general, special și complementar (extrașcolar);

[...].”

8. Prevederile relevante ale Codului educației, adoptat prin Legea nr. 152 din 17 iulie 2014, sunt următoarele:

Articolul 9 Condițiile de acces

„[...]”

(2) Statul asigură finanțarea pachetului standard de servicii educaționale pentru învățământul preșcolar, primar, gimnazial și liceal, indiferent de tipul de proprietate a instituției de învățământ. Pachetul standard de servicii educaționale pentru învățământul general se aprobă de Guvern.

(3) Finanțarea de bază a învățământului general se face după principiul „banul urmează elevul”, conform căruia resursele alocate pentru un elev sau un copil se transferă la instituția de învățământ în care acesta învață.

[...].”

Articolul 13 Învățământul obligatoriu

„(1) Învățământul obligatoriu începe cu grupa pregătitoare din învățământul preșcolar și se finalizează cu învățământul gimnazial.

(2) Obligativitatea frecventării învățământului obligatoriu încetează la vârsta de 16 ani.

(3) Responsabilitatea școlarizării obligatorii a copiilor cu vârsta de până la 16 ani revine părinților sau altor reprezentanți legali și autorităților administrației publice locale de nivelurile întâi și al doilea.

[...].”

Articolul 20 Organizarea învățământului general

„(1) Învățământul general cuprinde:

a) educația timpurie:

– grupele antepreșcolare, pentru copiii cu vârsta de la 0 la 2 ani;

– grupele preșcolare, pentru copiii cu vârsta de la 2 la 6 (7) ani, inclusiv grupele pregătitoare;

b) învățământul primar: clasele I–IV;

c) învățământul gimnazial: clasele V–IX;

d) învățământul liceal: clasele X–XII (XIII).

(2) Învățământul general include, de asemenea, învățământul special, învățământul extrașcolar, alternativele educaționale.

[...].”

Articolul 38 Alternativele educaționale

„(1) Statul garantează dreptul la educație diferențiată în baza pluralismului educațional prin admiterea alternativelor educaționale în sistemul național de învățământ.

[...].”

Articolul 143

Sursele de finanțare a învățământului

„(1) Sursa prioritară de finanțare a sistemului de învățământ public o constituie:

a) transferurile cu destinație specială de la bugetul de stat la bugetele locale, pentru instituțiile de educație antepreșcolară și preșcolară, de învățământ primar, gimnazial, liceal și extrașcolar;

b) alocațiile de la bugetul de stat, pentru instituțiile de învățământ profesional tehnic, superior și alte instituții de învățământ subordonate Ministerului Educației, Culturii și Cercetării;

c) alte alocații de la stat și de la unitățile administrativ-teritoriale, destinate educației.

[...]

(3) Finanțarea instituțiilor de învățământ private se efectuează din sursele fondatorilor și din taxele de școlarizare.

(4) Instituțiile de învățământ general private acreditate beneficiază de sprijin din partea statului în modul stabilit de Guvern.

[...].”

Articolul 144

Principiile de finanțare a instituțiilor publice de învățământ general

„(1) Instituțiile de învățământ general sunt finanțate prin transferuri cu destinație specială de la bugetul de stat.

(2) Autoritățile administrației publice locale și ale UTA Găgăuzia asigură finanțarea instituțiilor publice de învățământ general în baza costului standard per copil sau elev, în volum ce asigură respectarea standardelor educaționale de stat, în modul stabilit Guvern.

[...].”

ÎN DREPT

A. Argumentele autorului excepției de neconstituționalitate

9. Autorul excepției susține că Guvernul a încălcat articolele 9 alin. (2) și 157 lit. b) din Codul educației, care îl obligă să reglementeze pachetul de servicii educaționale pentru învățământul general, în termen de cel mult 12 luni de la intrarea în vigoare a Codului educației. Lipsa hotărârii Guvernului face imposibilă valorificarea drepturilor garantate de articolele 9 alin. (3) și 143 alin. (4) din Codul educației, care stabilesc finanțarea din contul statului a pachetului standard de servicii educaționale pentru învățământul preșcolar, primar, gimnazial și liceal, indiferent de tipul de proprietate al instituției de învățământ. Lipsa unui sprijin financiar din partea statului pentru părinții elevilor care-și fac studiile în instituții private de învățământ încalcă dreptul acestora de a-și educa copiii conform convingerilor lor religioase și filosofice,

garantat de articolul 2 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană, și dreptul părinților de a alege sfera de instruire a copiilor, garantat de articolul 35 alin. (9) din Constituție. În acest context, autorul excepției pretinde că statul nu-și onorează obligațiile sale în raport cu elevii și cu părinții elevilor înmatriculați la studii în școli private, lipsindu-i de susținere financiară.

10. Prin urmare, autorul excepției pretinde că omisiunea reglementării de către Guvern a pachetului standard de servicii educaționale încalcă articolele 1 alin. (3), 16, 23 alin. (2), 35 și 126 din Constituție.

11. În sesizare, autorul mai pretinde o neconcordanță între articolele 144 alin. (1) și 143 alin. (3) din Codul educației. Astfel, în timp ce articolul 144 alin. (1) prevede că instituțiile de învățământ general sunt finanțate prin transferuri cu destinație specială de la bugetul de stat, articolul 143 alin. (3) din Codul educației stabilește că finanțarea instituțiilor private se efectuează din sursele fondatorilor și din taxele de școlarizare. Mai mult, autorul excepției susține că noțiunile „public” din articolul 143 alin. (1) și „publice” din articolul 144 alin. (2) din Codul educației privesc elevii, părinții elevilor și instituțiile private de învățământ de posibilitatea finanțării din bugetul de stat. Totodată, aceste texte de lege fac inefficient articolul 9 alineatele (2) și (3) din Codul educației, potrivit căruia statul asigură finanțarea pachetului standard de servicii educaționale pentru învățământul preșcolar, primar, gimnazial și liceal, indiferent de tipul de proprietate al instituției de învățământ, și că finanțarea învățământului general se face în baza principiului „banul urmează elevul”, conform căruia resursele alocate pentru un elev se transferă la instituția de învățământ în care acesta învață. Aceste neconcordanțe afectează articolele 1 alin. (3), 16, 23 alin. (2), 35 și 126 din Constituție.

12. Totodată, autorul excepției susține că normele contestate stabilesc un tratament diferențiat nejustificat în raport cu elevii înmatriculați în instituții private de învățământ. Mai mult, acest tratament diferențiat se manifestă și în raport cu părinții elevilor și cu instituțiile private de învățământ. De altfel, în timp ce instituțiile publice de învățământ sunt finanțate de la bugetul de stat, instituțiile private de învățământ sunt lipsite de orice finanțare de la bugetul public. Așadar, statul nu susține financiar elevii, părinții elevilor sau școlile private.

13. Mai mult, referitor la încălcarea principiului egalității, autorul susține că articolul 58 alin. (1) din Constituție prevede că cetățenii au obligația de a contribui, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice. Astfel, deși achită impozite și taxe, părinții ai căror copii studiază în școli private, spre deosebire de părinții ai căror copii studiază în școli publice, nu beneficiază de studii gratuite, în calitate de contraprestație pentru impozitele vărsate la bugetul de stat. Statul nu finanțează studiile elevilor în instituțiile private de învățământ din motivul lipsei fondurilor publice. Totuși, lipsa fondurilor nu a împiedicat statul să finanțeze studiile în școlile publice de învățământ.

14. În sesizare, autorul excepției pretinde că statul este obligat să instituie un cadru normativ care să permită funcționarea adecvată a școlilor private. Deși a prevăzut posibilitatea instituirii școlilor private, de una singură această

posibilitate este lipsită de efect, atât timp cât nu este reglementată și obligația finanțării cheltuielilor. În acest mod, autorul excepției pretinde că finanțarea studiilor în cadrul școlilor private este o obligație ce rezultă din articolul 35 din Constituție. În susținerea acestei opinii se arată că articolul 14 alin. (1) din Codul educației prevede că procesul de învățământ se desfășoară conform standardelor educaționale de stat, aprobate de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării. În acest sens, autorul excepției susține că obligația instituțiilor private de a activa pe baza standardelor educaționale de stat echivalează cu impunerea obligației de a asigura școlarizarea elevilor. Deși este posibil transferul obligației în cauză către instituțiile private de învățământ, acest fapt trebuie însoțit de garanții financiare corespunzătoare, pentru că ține, în primul rând, de datoria statului să asigure funcționarea sistemului educațional.

B. Aprecierea Curții

15. Examinând admisibilitatea sesizării privind excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele.

16. În conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în prezenta cauză a unor prevederi din Codul educației, ține de competența Curții Constituționale.

17. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reprezentantul părții în proces. Astfel, sesizarea este formulată de subiectul căruia i s-a conferit acest drept, în baza articolului 135 alin. (1) literele a) și g) din Constituție, așa cum a fost interpretat acesta prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie articolele 9 alin. (2), 38 alin. (3), 143 alin. (1), 145 alin. (1), 152 lit. a) și 157 literele b) și c) și termenii „public” din articolul 143 alin. (1) și „publice” din articolul 144 alin. (2) din Codul educației.

19. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-un proces din fața instanței de drept comun în care este pretinsă constatarea discriminării față de elevii, părinții elevilor și față de instituțiile private de învățământ, în ceea ce privește privarea finanțării studiilor din contul bugetului de stat. La adoptarea hotărârii, instanța de judecată trebuie să soluționeze dacă măsura privării școlilor private de finanțare de la bugetul public reprezintă o discriminare. Prin urmare, Curtea reține că prevederile contestate ar putea fi aplicate în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

20. Curtea observă că prevederile contestate nu au constituit anterior obiect al controlului de constituționalitate.

21. Autorul excepției pretinde încălcarea articolelor 1 alin. (3) [*statul de drept*], 16 [*egalitatea*], 23 alin. (2) [*calitatea legii*], 35 [*dreptul la învățătură*] și 126 [*economia*] din Constituție. Totodată, în sesizare autorul excepției a pretins încălcarea articolului 2 [*dreptul la instruire*] din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană.

22. Curtea reiterează că articolul 1 alin. (3) din Constituție, care se referă la principiul preeminenței dreptului, are un caracter general și poate fi invocat

dacă se constată aplicabilitatea sa împreună cu alte dispoziții din Constituție (DCC nr. 149 din 30 septembrie 2021, § 84). Cu privire la pretinsa încălcare a articolelor 16 și 23 din Constituție, Curtea subliniază că aceste norme nu au o aplicabilitate de sine-stătătoare și pot fi analizate doar prin raportare la un drept fundamental (HCC nr. 30 din 23 septembrie 2021, § 42; DCC nr. 165 din 4 noiembrie 2021, § 19).

23. Cu privire la capătul sesizării care pretinde încălcarea articolului 126 din Constituție, Curtea precizează că autorul excepției nu a motivat încălcarea acestui articol. Curtea reține că simpla trimitere la o normă constituțională nu echivalează cu un argument (DCC nr. 13 din 1 februarie 2022, § 22). De altfel, dacă ar proceda la examinarea fondului sesizărilor formulate de o asemenea manieră, Curtea s-ar substitui autorilor lor în invocarea argumentelor de neconstituționalitate, fapt care ar echivala cu un control din oficiu (DCC nr. 166 din 4 noiembrie 2021, § 24).

24. Curtea observă că un capăt al excepției susține neconstituționalitatea omisiunii Guvernului de a reglementa, în conformitate cu articolul 9 alin. (3) din Codul educației, pachetul de servicii educaționale pentru învățământul general. Astfel, obiecția în discuție pretinde o încălcare a legii, *i.e.* a Codului educației.

25. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că omisiunea legislativă constituie obiect de examinare la Curtea Constituțională dacă prin aceasta este afectat un drept fundamental (HCC nr. 19 din 3 iulie 2018, § 59). Curtea precizează că există o omisiune care pune în discuție o problemă de constituționalitate doar atunci când reglementarea pretinsă rezultă dintr-o prevedere explicită a Constituției sau care poate fi clar dedusă dintr-un principiu constituțional.

26. Autorul excepției a pretins încălcarea articolului 35 din Constituție, care garantează dreptul la învățătură. Curtea observă că articolul în discuție nu conține vreo mențiune expresă privind obligația Guvernului de a stabili pachetul de servicii educaționale pentru învățământul general. Mai mult, o asemenea obligație nu poate fi dedusă, în mod rezonabil, pe baza articolului în discuție. În același registru, Curtea reține că articolul 35 din Constituție nu-i impune statului obligația de a finanța studiile în instituțiile de învățământ private. Acest fapt rezultă, în mod implicit, din jurisprudența Curții Europene privind articolul 2 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană, care a precizat că statele contractante la Convenție nu sunt obligate să subvenționeze instituțiile private de învățământ. Curtea Europeană a menționat că acest domeniu ține de marja de apreciere a statelor contractante (*Cazul privind unele aspecte ale legislației referitoare la utilizarea limbilor în cadrul educației în Belgia v. Belgia*, 23 iulie 1968, § 13). Deși articolul 2 din Protocolul nr. 1 la Convenție garantează dreptul de a fonda și administra instituții private de învățământ, statele nu sunt obligate să subvenționeze învățământul privat (*Verein Gemeinsam Lernen v. Austria* (dec.), 6 septembrie 1995). Așadar, Curtea reține că statul este cel care stabilește condițiile de exercițiu al acestui drept, care pot varia în timp și spațiu în funcție de nevoile și resursele comunității și ale indivizilor. Totuși, acesta nu

poate să aducă atingere substanței dreptului, *e.g.*, prin măsuri care ar face imposibilă sau care ar îngreuna în mod substanțial înființarea de școli private.

27. Totodată, Curtea nu poate reține argumentele autorului sesizării care a susținut că obligația instituțiilor de învățământ private de a activa pe baza standardelor educaționale de stat echivalează cu impunerea obligației de a asigura școlarizarea elevilor, iar acest fapt ar genera obligația statului de a finanța acest transfer de obligație. De altfel, Curtea reține că procesul de învățământ se desfășoară pe baza standardelor educaționale aprobate de Ministerul Educației, Culturii și Cercetării [art. 14 alin. (1) din Codul educației], fapt care urmărește să asigure respectarea cerințelor minime obligatorii în instituțiile private de învățământ privind conținutul programelor educaționale, privind volumul maxim de muncă pretins copilului, elevului sau studentului și cadrului didactic, privind infrastructura și dotarea instituției de învățământ. Astfel, Curtea conchide că stabilirea standardelor educaționale de stat unice pentru toate instituțiile de învățământ nu echivalează cu transferul obligației de școlarizare a elevilor.

28. Așadar, având în vedere considerentele de mai sus, Curtea reține că pretinsa omisiune a Guvernului are la bază încălcarea legii, nu a Constituției. Cu privire la executarea legii și la controlul executării legii, Curtea reiterează că hotărârile Guvernului sunt acte de reglementare secundară (*secundum legem*), care sunt emise în vederea executării legilor și, prin urmare, trebuie să nu contravină acestora. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că atunci când argumentele autorului sesizării susțin un control de legalitate al unei hotărâri de Guvern (*e.g.* se afirmă că hotărârea Guvernului contravine unei legi), și nu unul de constituționalitate, hotărârile Guvernului fac obiect al controlului de legalitate. Deși aceste considerente vizează cazurile privind neconcordanța dintre lege și actele normative care aplică legea, Curtea reține că ele se aplică, *mutatis mutandis*, și în privința omisiunii Guvernului de a executa o lege.

29. În sesizare, autorul a pretins existența unui tratament diferențiat între elevii, părinții elevilor și instituțiile private de învățământ, pe de o parte, și elevii, părinții elevilor și instituțiile publice de învățământ, pe de altă parte. Obiecțiile în discuție ridică problema unei discriminări între mai multe clase de subiecte, *i.e.* elevi, părinții elevilor și instituțiile private de învățământ. Curtea va analiza normele atacate inclusiv din perspectiva drepturilor elevilor înmatriculați în instituții private de învățământ, deoarece interesele lor în fața instanței de judecată sunt apărate de către reprezentanții lor legali, *i.e.* părinți.

30. Curtea observă că normele atacate stabilesc că instituțiile publice de învățământ sunt finanțate de la bugetul de stat, pe când instituțiile private de învățământ sunt finanțate din sursele fondatorilor și din taxele de școlarizare. Așadar, obiecția autorului sesizării pretinde că statul discriminează financiar elevii, părinții elevilor sau școlile private.

31. Curtea precizează că existența unui tratament discriminatoriu pretinde constatarea caracterului comparabil al situațiilor analizate. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că cerința caracterului comparabil nu impune ca situațiile să fie identice, ci numai ca ele să fie, până la un anumit punct, asemănătoare (HCC nr. 3 din 4 februarie 2020, § 77). În acest caz, Curtea reține că elevii și

părinții elevilor ai căror copii învață în școli private achită taxe de școlarizare, pe când copiii și părinții copiilor ai căror copii învață în școli publice nu achită astfel de taxe. Astfel, referitor la caracterul comparabil al situațiilor analizate, Curtea precizează că, în orice moment, elevii și părinții elevilor ai căror copii studiază în școli private pot beneficia de studii gratuite în cadrul instituțiilor publice de învățământ. Prin urmare, Curtea nu reține caracterul comparabil al situațiilor analizate. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a subliniat că nu poate fi pretinsă încălcarea principiului egalității dacă tratamentul diferențiat decurge dintr-o alegere deliberată a persoanelor, dacă persoana a putut să prevadă, în mod rezonabil, consecințele acestei decizii (a se vedea, *mutatis mutandis*, DCC nr. 188 din 7 decembrie 2021, §§ 64-65). Așadar, în acest caz, articolul 16 din Constituție nu este incident.

32. Cu privire la caracterul comparabil al situațiilor instituțiilor private și publice de învățământ, Curtea reține că în cazul celor dintâi pot fi fondatori persoanele fizice sau juridice, pe când în cazul celor din urmă fondatori pot fi statul sau autoritățile publice locale. Curtea precizează că acest fapt face ca situațiile analizate să nu fie comparabile. Așadar, și în acest caz, articolul 16 din Constituție nu este aplicabil.

33. Cu privire la pretinsa neconcordanță dintre articolele 144 alin. (1) și 143 alin. (3) din Codul educației, Curtea reține că autorul excepției a comparat conținutul acestor prevederi între ele și a raportat concluzia sa la dispoziții ori principii ale Constituției. În situații similare, Curtea a respins ca inadmisibile sesizările formulate (DCC nr. 161 din 2 noiembrie 2021, § 30). În acest sens, Curtea reiterează că examinarea constituționalității unei prevederi contestate are în vedere compatibilitatea acesteia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, dar nu raportarea la alte norme infraconstituționale sau compararea prevederilor mai multor acte normative între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (a se vedea, *mutatis mutandis*, HCC nr. 40 din 21 decembrie 2017, § 29; DCC nr. 52 din 19 aprilie 2022, § 26). Prin urmare, o pretinsă incompatibilitate între două sau mai multe norme legale infraconstituționale cuprinse în același act normativ sau în acte normative distincte nu constituie o problemă de constituționalitate, ci reprezintă un conflict de legi, a cărui rezolvare îi revine judecătorului de drept comun.

34. Prin urmare, pe baza celor menționate *supra*, Curtea constată că sesizarea privind excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și nu poate fi acceptată pentru examinare în fond.

Din aceste motive, în baza articolelor 135 alin. (1) literele a) și g), 140 alin. (2) din Constituție, 26 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, 61 alin. (3) și 64 din Codul jurisdicției constituționale, Curtea Constituțională

DECIDE:

1. Se declară inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate:

- a articolelor 9 alin. (2), 38 alin. (3), 143 alin. (1), 145 alin. (1), 152 lit. a) și 157 literele b) și c)

- și a termenilor „public” din articolul 143 alin. (1) și „publice” din articolul 144 alin. (2) din Codul educației,

ridicată de dl avocat Vladimir Grosu, în interesele Instituției Publice „Liceul de Limbi Moderne și Management” și unui grup de părinți ai căror copii studiază în cadrul acestei instituții, reclamanți în dosarul nr. 2-22696/2020, pendinte la Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

2. Prezenta decizie este definitivă, nu poate fi supusă niciunei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Președinte

Domnica MANOLE

Chișinău, 30 iunie 2022

DCC nr. 85

Dosarul nr. 208g/2021